

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 4C/355/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206759
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2013:6812206759.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca, samosudcom JUDr. Petrom Kvietkom, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Advokátskou kanceláriou so sídlom Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom zo dňa 21. 09. 2012, ktorý bol Okresnému súdu Revúca doručený dňa 27. 09. 2012, sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplata sumy 125,- € z titulu majetkovej škody a sumy 405,68 € z titulu nemajetkovej ujmy (zn. navrhovateľa 6453-NZP). Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený v exekučnom konaní navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil exekučnej veci číslo EX 18331/2010. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Revúca ako miestne a vecne príslušnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá vo vzťahu k jednotlivým exekučným titulom definuje dobu určenú na prijatie rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom odkázal na príslušné ustanovenie Exekučného poriadku platného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2011. Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy, navrhovateľ vo svojom návrhu ďalej uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku platného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 a Exekučného poriadku platného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia doručenia takejto žiadosti. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi

konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Navrhovateľ pritom vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní. Nakoľko v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by exekučnému súdu umožňovala postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, nie je nečinnosť okresného súdu ničím ospravedlniteľná. Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ zároveň uviedol, že písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporca však na ňu do podania predmetného návrhu pozitívne nereagoval.

Dňa 05. 03. 2013 bolo Okresnému súdu Revúca doručené písomné vyjadrenie odporcu k predmetnému návrhu navrhovateľa, v ktorom odporca uviedol, že z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje návrh za právne neopodstatnený a žiada, aby ho súd v celom rozsahu zamietol. Odporca zároveň poukázal na viaceré nedostatky podaného návrhu, ktoré spôsobujú zmatečnosť podania. V tejto súvislosti sa odporca domnieva, že hoci navrhovateľ uviedol časť dôkazov, v skutočnosti celú dôkaznú povinnosť preniesol, a to napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám navrhovateľ, na súd. Pokiaľ ide o podmienku uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, odporca uviedol, že nakoľko podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je hmotnoprávnou podmienkou pre podanie návrhu na náhradu škody a poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia takejto žiadosti, má za to, že v danom prípade ide o predčasne uplatnený nárok, keďže žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mu bola doručená dňa 23. 04. 2012, a teda vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27. 09. 2012 bol súdu doručený návrh na začatie konania, je zrejmé, že navrhovateľ ho podal pred uplynutím 6-mesačnej lehoty. Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu súčasne informoval súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, adresovaným navrhovateľovi, tento odporcovi neposkytol vcelku žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podanej žiadosti, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, a preto odporca nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, ktorý má spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote, odporca uviedol, že takto formulovaný nesprávny úradný postup možno chápať dvomi spôsobmi. Jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia, teda zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a jednak skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom ustanovenej lehote. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekučného súdu nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Postup súdu zahŕňujúci právne posúdenie veci, záver o tom, že je oprávnený preskúmať exekučný titul, zistenie skutkového stavu, výber, aplikáciu a interpretáciu zvolených právnych noriem na skutkový stav, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Navrhovateľ súčasne poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote považoval odporca za nevyhnutné v prvom rade poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie príslušného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd na základe exekučného titulu poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak ho súd nepoverí,

15-dňová lehota neplatí, pričom nie je možné ani logicky predpokladať, že by bolo zámerom zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Pokiaľ ide o uvádzané prieťahy v konaní, odporca považoval za potrebné poznamenať, že navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu.

Keďže v danom prípade ide o konanie, v ktorom si navrhovateľ uplatňuje voči odporcovi zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorých hodnota neprevyšuje sumu 1 000,- Eur, súd konštatuje, že ide o drobný spor, preto súd vo veci nenariadil pojednávanie a dňa 10. 10. 2013 vo veci verejne vyhlásil rozsudok.

Z exekučného spisu Okresného súdu Revúca, spis. zn. 5Er/51/2011, súd zistil, že dňa 13.12.2010 sa na návrh oprávneného - navrhovateľa začalo pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým exekučné konanie proti povinnému Š. A., pre vymoženie sumy 935,13 € s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 07560/10 zo dňa 20.09.2010. Dňa 21. 01. 2011 bola Okresnému súdu Revúca doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod spis. zn. EX 18331/10. Okresný súd Revúca rozhodol tak, že uznesením č. k. 5Er/51/2011-12 zo dňa 27.06.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.08.2011.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len Zákon o zodpovednosti za škodu), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ Zákona o zodpovednosti za škodu, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 9 ods. 1 a 2 Zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 Zákona o zodpovednosti za škodu, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd konštatuje, že návrh bol v zmysle ustanovení § 42 a § 79 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len O. s. p.) dostatočne špecifikovaný. Súd mal ako dôkaz k dispozícii exekučný spis Okresného súdu Revúca, spis. zn. 5Er/51/2011. Z návrhu na začatie konania, ako aj z vyjadrenia odporcu k návrhu vyplýva, že navrhovateľ sa žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanou odporcovi ešte pred podaním návrhu na začatie konania domáhal uspokojenia nároku na náhradu škody. Odo dňa prijatia predmetnej žiadosti už uplynula lehota šiestich mesiacov, navrhovateľ sa teda nároku na náhradu škody domáha na súde. Súd má za to, že navrhovateľ podaním písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody splnil povinnosť vyplývajúcu zo zákona o zodpovednosti za škodu.

V zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci len za súčasného splnenia nasledujúcich troch podmienok: 1) nezákonné rozhodnutie, respektíve nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, respektíve nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania, predovšetkým ich nesprávne vykonanie alebo ich vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon alebo vydať určité rozhodnutie (či už meritorne alebo nie) v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody v sume 125,- € a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 405,68 €, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, spočívajúceho v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení (ďalej len Exekučný poriadok), exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Zo spisového materiálu mal súd preukázané, že v súlade s citovaným ustanovením § 36 ods. 2 Exekučného poriadku sa predmetné exekučné konanie začalo dňa 13. 12. 2010 na základe návrhu oprávneného - navrhovateľa, spísaného do zápisnice pred súdnym exekútorom dňa 13. 12. 2010, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom predložil súdny exekútor Okresnému súdu Revúca aj Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 02.09.2009.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, účinného v čase začatia exekučného konania, teda v znení účinnom do 31. 05. 2011 (ďalej len Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 05. 2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Predmetné ustanovenie Exekučného poriadku bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované zákonom č. 102/2011 Z. z. tak, že podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom od 01. 06. 2011, že , podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej zmluve, ktorú súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, je neprimeranou podmienkou a je v rozpore s príslušnými vnútroštátnymi právnymi normami upravujúcimi režim spotrebiteľských zmlúv, ako aj s ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len Smernica), ktorá bola transformovaná do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z. z. a ktorá je na základe zásady nepriameho účinku záväzná aj pre Slovenskú republiku, a teda ju treba používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy. Predmetná rozhodcovská doložka je preto v zmysle § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník) neplatná, a teda zmluva, ktorá bola podkladom na vydanie rozhodcovského rozsudku, nezakladá právomoc rozhodcovského súdu.

Nakoľko z uvedeného je zrejmé, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, je takýto rozhodcovský rozsudok nulitným právnym aktom, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. Preto súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol.

Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 a v znení účinnom od 01. 06. 2011, zaoberajúce sa skúmaním otázky, či pod slovné spojenie rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, je možné a potrebné zahrnúť i rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom, súd, majúci na zreteli, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, uvádza, že vzhľadom na zložitosť vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi Európskej únie, lehotu 15 dní uvedenú v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia považuje za extrémne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd pripomína, že v súvislosti so vstupom do Európskej únie, Slovenská republika svoj záväzok voči Európskej únii poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu vzhľadom na jeho postavenie v spotrebiteľských vzťahoch si plní prostredníctvom viacerých zákonov, medzi inými Občianskym zákonníkom, ktorý v ustanovení § 53 ods. 5 zakotvuje, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, a tiež zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len Zákon o rozhodcovskom konaní), ktorý ukladá exekučnému súdu aj v každom štádiu exekučného konania skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaviť.

Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu exekučného konania, a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného je povinný skúmať, či podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku spôsobilým exekučným titulom. Keďže v danej veci je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, je nevyhnutné vychádzať okrem ustanovení Exekučného poriadku aj z ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia.

Podľa § 4 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Podľa prílohy bodu 1. písm. q) Smernice, patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená

smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyslovenom v uznesení č. k. IV. ÚS 60/2011-13 zo dňa 3. marca 2011, vnútroštátny súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6Cdo/143/2011, konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

V uznesení z 21. marca 2012, sp. zn. 6Cdo/1/2012, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

Vzhľadom na uvedené, súd má za to, že exekučný súd, majúc na zreteli, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, využijúc svoje zákonné oprávnenie a plniac svoju zákonnú povinnosť skúmať zákonnosť exekučného titulu preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok, a v čase primeranom zložitosti veci, významu konania pre oprávneného a povinného i časovej náročnosti posúdenia exekučného titulu a jeho súladu so zákonom dospel k záveru, že zmluva, na podklade ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia, a teda žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol

V uvedenej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola platne uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovského súdu si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla, vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie (vyžadujúca osobitnú právnu úvahu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na uvedené, súd nemal nesprávny úradný postup, spočívajúci podľa tvrdení navrhovateľa v existencii prietahov v predmetnom exekučnom konaní, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za preukázaný. Z tohto dôvodu návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Súd tiež uvádza, že ohľadne navrhovateľom tvrdeného prieťahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky či Európsky súd pre ľudské práva. Pritom v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v znení účinnom od 01.01.2013 by len takého podklady boli relevantné pre priznanie navrhovateľom uplatnených nárokov. Rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rovnako nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takého rozhodnutia.

Pre úplnosť súd dodáva, že navrhovateľ vo svojom petite žiadal o veci rozhodnúť najprv tzv. medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O. s. p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O. s. p., môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitimného rozsudku nevyhoví, nevzdáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Banskej Bystrici prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

Podľa ust. § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.